శ్రీ రమణ జ్యోతి
ఆగస్ట్ 2022
ఈ సంచికలో ...

Sri Ramana Jyothi
August 2022
IN THIS ISSUE ...

1.	డా॥ కే.యస్. గారి 97వ ప్రవచనం	డా॥ వి. రామదాస్ మూర్తి	3
2.	శ్రీదేవీ కాలోత్తర జ్ఞానాచార విభాగము	తాడిమేటి సత్యనారాయణ	11
3.	శ్రీ భగవాన్ రమణమహర్షి స్మృతులు (శ్రీ దేవరాజ ముదలియార్)	జి. శ్రీహరిరావు	18
4.	శ్రీ భగవాన్ రమణ మహర్షి భక్తాగ్రేసరులు	మల్లాది ఫణిమాల	24
5.	Overcoming Fear	Dr K Subrahmanian	30
6.	Ashtavakra Gita - 3	V Krithivasan	39
7.	Bhagavan's Satsang	TRA Narayana	43
8.	Chadwick	NRS Manian	49

Events in Sri Ramana Kendram in August 2022

1. Satsang - Every Sunday - 9.00 - 10.45 a.m.
2. 3rd Sunday - Meditation - 9.00 - 10.45 a.m.
3. 24th - Punarvasu Satsang - 6.30 - 7.30 p.m.
4. 1st September - Bhagavan's Advent Day

(పాఠకులు దయచేసి తమ ఫోన్ నంబరు,e- మెయిల్ అడ్రెస్, శ్రీ రమణకేంద్రం ఆఫీసుకు వెంటనే ఫోన్ చేయగలరు)

(Readers are requested to kindly intimate the Sri Ramana Kendram Office, their Phone Number and e-mail address)

© Copyrights of all the material used from Sri Ramanasramam publications in Sri Ramana Jyothi either in excerpted form, translated form or serialised form totally belong to Sri Ramanasramam, Tiruvannamalai.

శ్రీ రమణజ్యోతి వ్యవస్థాపకులు: కీ॥శే॥ డా॥ కె. సుబ్రహ్మణియన్
(వ్యవస్థాపక అధ్యక్షులు, శ్రీరమణకేంద్రం)

ఈ ప్రపంచం మనమే

డా॥ కే.యస్. గారి 97వ ప్రవచనం

అనువాదం: డా. వి. రామదాస్ మూర్తి

శాశ్వతమైనదీ, యథార్థమైనదంటూ ఏదీ లేదు. సంబంధాలతో సహా అన్నీ మారుతుంటాయి. కొంతకాలం స్నేహపూర్వకమైనది గానూ, తరువాత శత్రుత్వమైనది గానూ అనిపిస్తూ వుంటుంది. 'మాయ' కారణంగా ఈ సంబంధాలు మారుతుంటాయి. ఈ ప్రపంచం మనకు వెలుపల వుందనేది భ్రమ. పొరబాటున నమ్ముతుంటాం. ఆదిశంకరాచార్యులు "మనసు, శరీరం, ఆ తరువాత ప్రపంచం అనుకుంటారు. వీటన్నిటి అడుగున ఆత్మన్ అన్నది ఒకటున్నది. మనసు నిరంతరం మారుతూనే వుంటుంది. ఈ పరిశుద్ధమైన ఆత్మ మొత్తం విశ్వానికి మూలం, దేనివల్ల కూడ ప్రభావితం కానిది. మనసు ఆత్మ నుండి వేరుపడుతూ మళ్ళీ అందులో లీనమౌతూ వుంటుంది." మనసు యొక్క ఈ చర్యలు - చేష్టలు మనల్ని కలతపెడుతుంటాయి, దుఃఖాన్ని కలిగిస్తూ వుంటాయి. ఆత్మ లేదా చైతన్యం మాత్రం ప్రభావితం కాదు.

లోపలే ఉన్నది

మన పూర్వీకులు ఈ మొత్తం ప్రపంచం ఒకటేనని నమ్మారు. అది మనకు బాహ్యంగా కాదు, మనలోపలే వుందన్నారు. ఈ విషయాన్ని మనం దృష్టిలో వుంచుకుంటే, ఒత్తిడి తక్కువగా

వుంటుంది. ప్రపంచం బాహ్యంగా వున్నదని అనుకుంటాము. కాని అది నిజం కాదు, ఎందుకంటే ప్రతి ఒక్కటీ ఆత్మలో వున్నదే. మరి అంతా ఆత్మలో వున్నప్పుడు నేనూ ఆత్మలో వున్నాను, ఈ ప్రపంచమూ ఆత్మలోనే వుంది. అంటే నిశ్చయంగా, నేను ఈ ప్రపంచం నుండి వేరు కాను. నేనే ప్రపంచం. ఈ విషయం మన అనుభవంలోకి రాని కారణం, మనం శరీరంతో మమేకం చేసుకోవడమే. నేను శరీరాన్ని అనుకుంటాను. అందుకే మనం మిగత ప్రపంచం నుండి వేరు అన్న భావనలో వుంటాం. నేను, ప్రపంచం వేరు వేరు అని తలుస్తాం. ఈ ''మాయ'' లేదా భ్రమ తొలగి పోవాలంటే, నేను ఈ శరీరాన్ని అన్న అభిప్రాయం నుండి బయటకు రావాలి.

ప్రతి రోజూ మనం గాఢ నిద్రలో వున్నప్పుడు, కొన్ని గంటలపాటు శరీరాన్ని గురించిన స్పృహ నుండి బయట పడతాం. ఆ సమయంలో ప్రపంచాన్ని గురించి, మనసు, శరీరాన్ని గురించినవి ఏవీ ఎఱుకలో వుండవు. గాఢనిద్ర నుండి మేల్కొన్న తరువాత, మనం సంతోషంగా వుండి బాగా నిద్రపోయామని అంటాం. అంటే మనసు ఆత్మలో లీనమైనప్పుడు అసాధారణమైన ఆనందం కలుగుతుంది. తిరిగి మేల్కొన్న క్షణంలోనే మనసు రంగంలోకి వస్తుంది. మనసు, శరీరం ఒకేసారి తిరిగి ప్రత్యక్ష మౌతాయి, మనం ఈ శరీరమే అన్న ఆలోచన కారణంగా, ప్రపంచం, శరీరం, మనసు వేరు, వేరు అన్న తేడాలుగా మనం భావిస్తామని శ్రీశంకరాచార్యులు అంటారు. పలు మార్గాల ద్వారా మనం శరీరం

కాదన్నది మననం చేసుకొనడంతో ఈ విశ్వంతో సహా అన్నీ శుద్ధ ఆత్మయే నన్న ఎఱుక కలుగుతుంది.

ఉన్నది అద్వైతమే

ప్రపంచానికీ, మనకూ మధ్య ఏ భేదమూ లేదు. 'ద్వైత' అంటే 'రెండు' అని అర్థం. 'అద్వైత' అంటే 'ఒకటే' 'మరింకేదీ లేదు' అని అర్థం. ప్రపంచం అని మనం భావించేది భ్రమ, మాయ. మనం శరీరంతో మమేకం అన్న భావన తొలగిపోతే, మనల్ని అన్నిటిలోనూ, అన్నీ మనలోనూ దర్శించగలుగుతాం. అంతటా ఆత్మయే అన్నది గుర్తిస్తాం. ఆ అనుభవాన్ని పొందిన తరువాత, ఇక కోరడమన్నది వుండదు. అన్నీ ఆగిపోతాయి. ఇప్పటిలాగ మనసు ప్రవర్తించదు. శాంతి ఏర్పడుతుంది. అందుకే జ్ఞానిని 'స్థితప్రజ్ఞుడు' అని అంటారు. "ఆత్మన్యేకాత్మనా తుష్టః స్థిత ప్రజ్ఞస్తదోచ్యతే" (భ.గీ. 2-55)

స్థితప్రజ్ఞుడంటే ఎవరు? మనసు ఆత్మలో పూర్తిగా లీనమైన కారణంగా, మనసు ఊగిసలాడక వుండే వ్యక్తి. 'ఏకత్వ' స్థితిని గుర్తించడానికి - అద్వైతం, ద్వైతం కాదని తెలుసుకునేందుకు - శరీరమే మనం అన్న దృక్పథాన్ని వర్జించడమే మార్గం. ఏసుక్రీస్తును శిలువ వేసినప్పుడు ఆయన "ప్రభూ! నన్నెందుకు యిలాగ వదిలేశావు?" అంటూ కొద్ది క్షణాల్లోనే మళ్ళీ "తండ్రీ! వాళ్ళు ఏమి చేస్తున్నారో తెలుసుకోలేని వారు, వాళ్ళను క్షమించు", అని అన్నాడు. అదే అసలైన సానుభూతి, దయ. అలాగ మనం అనగలమా? మనమైతే పెద్దగా కేకలు వేస్తూ, ఇంకా ఎన్నో చేసి వుండేవాళ్ళం.

శరీర స్పృహ లేకుండ మొత్తం విశ్వాన్ని ఏకమైనదిగా గుర్తించ గలిగినపుడే అది సాధ్యమౌతుంది. తనను శిలువ ఎక్కించిన వాళ్ళను శత్రువులుగా ఆయన భావించలేదు.

ప్రవర్తనలో మార్పు

మనమే ఈ ప్రపంచం అన్న సత్యం తెలుసుకుంటే మనం జ్ఞానులం కాలేము గాని, అది మన ప్రవర్తన తీరుపై గొప్ప ప్రభావాన్ని చూపుతుంది. ఆ అనుభూతి కలిగినప్పుడు క్షణం నుండి కొద్ది కాలంపాటు మాత్రమైనా సరే, మన రోజువారీ చర్యల్లో మార్పులను తీసుకు వస్తుంది. ఏ ఒక్క దాని నుండి కూడ నేను భేదం కాదు, నేను తప్ప ఏమీ లేదన్నప్పుడు వారి పట్ల కక్ష, పగ అన్నవి వుండవు. కాని, ఏ విధమైన ఆకర్షణ, కూడ మన దగ్గర కావాలన్న వాంఛ కాని వుండవు. అప్పుడు శాంతి తప్ప మరేదీ వుండదని శంకరులు అన్నారు.

మనసు (అదీ ఆత్మయే)తో గమనించేది ఈ ప్రపంచం యొక్క వికృత రూపం మాత్రమే. గురుకృపతో అలాగ మనసు ఆత్మలో లీనమైతే ఏకత్వం అనుభవంలోకి వస్తుంది. ఆ స్థితిలో మనం మనల్ని తక్కువైన వారిగా అంచనా వేసుకోము. గొప్ప, చిన్న అన్న భేదము లేకుండ ప్రతి ఒక్కటీ, ఆత్మ, అంతా బ్రహ్మన్ అని తెలియ వస్తుంది.

అంతా బ్రహ్మమే

శంకరులు ఈ ప్రపంచం ఒక 'మాయ' అన్న సత్యాన్ని

తెలపడాన్ని విమర్శించేవారు ఒక విషయాన్ని విస్మరిస్తారు. ఆయన ''మన పరిమితమైన మనసుతో ఈ ప్రపంచాన్ని అంచనా వేయడం ఆపిన క్షణంలో, విశ్వాన్ని మొత్తం ఆత్మగా పరిగణిస్తే, ''సర్వం బ్రహ్మమయం జగత్'' అన్నది తెలియవస్తుందని అన్నారు.

శ్రీరామకృష్ణ పరమహంసను కలవడానికి స్వామి వివేకానందను తీసుకు వెళ్ళిన ఒక స్నేహితుడు పరమహంస ఒక ముచ్చటైన యోగి గాని కొద్దిగా 'మతి భ్రమించిన వ్యక్తి' అని అన్నాడు. వారిద్దరూ సందర్శకుల వరుసలో ముందుకు వెళ్ళారు. డా. వివేకానంద స్నేహితుడు రామకృష్ణులతో తన స్నేహితుడు నరేన్‌ను తోడు తీసుకొచ్చానన్నాడు. అప్పటి వరకు వివేకానందను ఎప్పుడూ చూడని రామకృష్ణులు, ఆయన కళ్ళలో సూటిగా చూస్తూ, ''ఓహో! నీవు వచ్చావా, నరేన్! నేను నీ కోసం చాలా కాలం నుండి వేచి చూస్తున్నాను'' అని అన్నారట. వివేకానందుడు తన స్నేహితునితో ''ఈయనకు కొంచెం పిచ్చి అన్నావు. ఇతను పూర్తిగా పిచ్చివాడు'' అన్నాడట. నన్నెప్పుడూ చూడలేదు. కాని నా కోసం కాచుకున్నాను అంటున్నాడు'' అన్నాడట.

ఒక రోజున వివేకానందుడు రామకృష్ణులతో ''మనుష్యులు, మొక్కలు, జంతువులకు ఆత్మలుంటాయి అవి కూడ ఆత్మ, భగవంతుడే. రాళ్ళు, ఈ కుర్చీ ఇవన్నీ కూడ ఆత్మన్‌లని ఎలా చెప్పగలరు?'' అని అడిగాడు. వివేకానందుడిని తన దగ్గరకు రమ్మని రామకృష్ణులు పిలిచారు. ఆయన తన కుడికాలి బొటన వేలును

వివేకానందుని కుడికాలి బొటన వేలిపై ఉంచి నొక్కాడు. అప్పుడు వివేకానందునికి ఏమో జరిగింది. ఈ ప్రపంచం అంతా ఒక్కటే అన్న గొప్ప నూతన స్పృహ అతనిలో కలిగింది. విశ్వంలో ఏ రకమైన విభజన అంటూ లేదు అన్న జ్ఞానం ఉదయించింది. ఆ తరువాత శ్రీరామకృష్ణులను వివేకానందుడు ఏ ప్రశ్నలూ వేయలేదు. అతనిలో అన్ని సంశయాలు అదృశ్యమయ్యాయి.

అనుభవంతోనే అవగాహన

నెమ్మదితనం, ప్రశాంతత మనం దానిని అనుభవించినప్పుడే తెలుస్తుంది. కేవలం దాని గురించి మాట్లాడేవారికి, దానిని అనుభవించిన వారికి, మధ్య వున్న ముఖ్యమైన తేడా అదే. మనం ఎంతో మాట్లాడతాం, చర్చిస్తాం. ఆఖరుకు అది అనుభవంలోకి వచ్చేసరికి మాటలు తగ్గిపోతాయి. అది ఉడుకుతున్న అన్నంలాంటి పరిస్థితి. బియ్యం ఉడుకుతున్నప్పుడు ఎంతో శబ్దం వస్తూ వుంటుంది. ఉడికిన తరువాత నిశ్శబ్దం చోటు చేసుకుంటుంది. అలాగే, మనం అనుమానాలు వున్నప్పుడు మనలో ప్రశ్నలు ఒక దాని వెంబడి ఒకటి వస్తుంటాయి.

శ్రీరామకృష్ణులను ఏదైనా ప్రశ్నలు అడిగినప్పుడు ఆయన మౌనంగానే ప్రశ్నించిన వారికి అనుభవం ఇచ్చేవాడు. తమ ‘‘భజ గోవిందం’’ శ్లోకాలలో భక్తులకు’’ ఇతరుల పట్ల ఎందుకు కోపం ప్రదర్శిస్తారు? వారికీ మీకూ ఏ భేదమూ లేదు. ఎదుటి వ్యక్తీ, నీవు ఒకటే. మరి అలాంటప్పుడు కోపపడవలసిన అవసరమేముంది?

పరిస్థితిని అర్థం చేసుకుని ప్రశాంతంగా వుండాలి'' అని సలహా ఇచ్చేవారు.

స్వామి వివేకానందుని భాషణలను చదివినప్పుడు కొందరికి మాట్లాడడమంటే ఆయనకు ఇష్టమనే అభిప్రాయం కలుగవచ్చు. కాని అది నిజం కాదు. తనకు జరిగిన అనుభవాలలో ఒక దాని తరువాత ఆయన శ్రీరామకృష్ణులతో ''నాకు ఏమీ చెప్పాలన్న కోరిక లేదు. ఇక జీవితాన్ని ధ్యానంలో గడపాలనుకొంటున్నాను. ప్రాపంచిక విషయాలపై నాకు ఆసక్తి లేదు'' అన్నారు. దానికి శ్రీరామకృష్ణులు ''కాదు. అలా నీవు వుండడానికి వీలు లేదు. నీ జీవితం వేరొక దానికై ఉద్దేశింపబడింది. మాట్లాడుతూ వుండడమే నీ ధ్యేయం అయి వుండాలి. నీ బాధ్యత తీరిన తరువాత, ఈ లోకం నుండి నీవు పిలువబడతావు'' అని జవాబిచ్చారు. సరిగా అదే జరిగింది.

విస్తృత ఉపన్యాసాలు

వివేకానందుడు పలు దేశాలను సందర్శించి, మన మతము, శ్రీరామకృష్ణుల వారి గురించి ఉపన్యాసాలిచ్చారు. తనకు తానుగా ఉపన్యాసాలివ్వాలన్న ఉద్దేశం ఏ మాత్రమూ లేనప్పటికి, విధి వశాత్తు, అలాగ చేయవలసి వచ్చింది. తన కర్తవ్యం పూర్తి అయిన వెంటనే, భారత దేశానికి తిరిగి వచ్చాడు. పంచాంగం తెమ్మని, కొన్ని పేజీలు త్రిప్పి, ఒక నెల, ఒక రోజు దగ్గర ఆపి, దాని క్రింద ఒక గీత గీచాడు. సరిగ్గా ఆయన దినం నాడు ఈ లోకాన్ని వదిలి వెళ్ళిపోయాడు.

మనం ప్రతి విషయానికి, ఏదో ప్రణాళిక వేస్తుంటాము. కాని మన మొత్తం జీవితానికి సంబంధించిన ప్రణాళికను ఆ ఉన్నత శక్తి ఏదో ఎప్పుడో నిర్ణయించి వుంటుంది. వ్యక్తికి ఏ సంకల్పాలు లేనప్పుడు తాను అప్పటికప్పుడు ఏ యిష్టాయిష్టాలు లేకుండ కార్య కలాపాలను ఆచరిస్తూ పోతుంటాడు.

నీవు ఈ శరీరం కావు శుద్ధ ఆత్మయే అన్న ఆలోచన, అనుభవం కలిగినప్పుడు అలాంటి ధోరణి అలవడుతుందని శంకరాచార్యులు చెప్పారు. నీవు, నేను అన్నది లేదు. ఈ ప్రపంచం శుద్ధ ఆత్మ ఒక్కటే - అద్వైతం. ఆ స్థితిని అలవరచుకొనేందుకు అందరూ కృషి చేయాలి. మిత్రుడు, శత్రువు అంటూ లేరు. పగలోనికి మారే ప్రేమ ఏమిటి? ‘‘వేరువేరుగా కనిపించేవి అంతా ఒకటే. అలాంటి భావన తాడును చూసి పాము అని భ్రమించడం లాంటిదే.

Obituary

Sri V Subrahmanian third son of Swami Sri Ramanananda (TNV) of Sri Ramanasramam fondly remembered as Mani Anna attained the Lotus Feet of Ramana on 19 July 2022 evening.

Sri V. Subrahmanian’s contribution to Sri Ramanasramam is truly commendable. The wonderful state of the Ashram bears testimony to his excellent service to Ashram. As a helpful ever-smiling administrator, he was a shining example to all the devotees and visitors to the Ashram. His ever smiling calm countenance, warmth and kindness were such an integral part of every devotee’s Ashram experience every time one visited the Ashram. Sri Mani Anna was an epitome of kindness, humility, purity and service. Respectful homage to our dear Sri Mani Anna. Devotees of Hyderabad Sri Ramana Kendram pray to Sri Bhagavan that He may give strength to his beloved ones to bear this loss.

శ్రీ దేవీ కాలోత్తర జ్ఞానాచారవిచార విభాగము

(గత సంచిక తరువాయి) తాడిమేటి సత్యనారాయణ

4వ పద్య తాత్పర్యము

అందుచే, ఈ మార్గమును అనుసరించి అభ్యసించుటలో భయములేని వాడై, అనగా ఈ కాలోత్తర జ్ఞానము వల్లనే ముక్తి లభించునను దృఢ చిత్తముతో, కొంచమైనను శంకించక, ఇతర మార్గములందును, వస్తువులందును ఇచ్ఛలేనివాడై, మంచి తీవ్ర శ్రద్ధ గలవాడై, మనస్సున, ఎటువంటి తికమకలు భ్రాంతులు లేనివాడై, జ్ఞానాభ్యాసము చేయుటలో ఎటువంటి నిరాశా నిస్పృహలు లేక, ఉత్సాహవంతుడై యుండవలయును.

వ్యాఖ్య

"అందుచే" అని ప్రారంభించిన ఈ తాత్పర్యమునకు అర్థము: దేవీ కాలోత్తరముతో జ్ఞానము పొందలేకపోయినచో, మరే విధముగానూ అతడు జ్ఞానము పొందలేడు. కనుక నీవు భయము సందేహము లేక, ఈ మార్గమునే అనుసరింపుము అని భావము.

పైగా, మనస్సున ఎటువంటి తికమకలు కలిగినట్లయిన, అందువల్ల భ్రమలు కలిగి, సాధన పురోగతికి అడ్డంకులు కలుగును. కనుక సందేహములు లేక, తీవ్రమైన శ్రద్ధతో అభ్యాసములో ఉత్సాహవంతుడై యుండుము అని భావము. సాధనకు శ్రద్ధ తల్లి వేరు వంటిది. జ్ఞానము మనస్సు అను భూమిలో గట్టిగ నాటుకొని నిలబడుటకు శ్రద్ధ ఎంతో అవసరము.

ఈ కాలజ్ఞాన మార్గమే, మోక్షమును తప్పక యిచ్చును అను నమ్మకముతో, దానినే అనుసరించి అడ్డంకులు వచ్చినచో నిస్పృహ చెందక, ఎప్పుడూ ఉత్సాహవంతుడై యుండవలెనని చెప్పుచున్నారు.

5వ పద్య తాత్పర్యము

తనను తప్ప, ఇతర ఏ వస్తువుల యందు నాది అను మమకారములు లేక, ప్రాణుల యందు జీవకారుణ్యము కలిగి, ఏ ప్రాణులకు, తన వల్ల అపకారమో, భయమో, ఆపదయో కలుగ నీయక అభయమిచ్చి, ముక్తి యందు తీవ్ర ఇచ్ఛగలవాడై, యోగమునందు మనసు ఏకాగ్రత చెందిన వాడై, దేవీ కాలోత్తర మును చదివి, అందు చెప్పబడిన మార్గము నందే మనస్సును పూర్ణ విశ్వాసముతో నుంచెదవుగాక.

వ్యాఖ్య: తనకు అన్యమైన వస్తువుల మీద ఆసక్తిని చూపించు టయే మమతయగును. ముక్తి నొందుటకు అడ్డుగా నున్న అహంకారమునకు తర్వాత నున్నటువంటి అడ్డు మమకారమే. దీనిని అంతమొందించిన తప్ప ముక్తి లేదు. నాది అన్న మమకారము పోవలెను. మమకారము పోయిన పిదప వాటి యందు, ఇవి నాకు సొంతము కావే అన్న విచారము ఉండదు. కరుణతో నుండవలెనని చెప్పబడుచున్నది.

ముముక్షువు అన్నిటను దయకల్గిన వాడైనప్పుడు, అతనిని చూచి ఏ ప్రాణులకు భయము కల్గదు. సకల భూతములకు అభయస్థానముగ నుండుటయే, పరమార్థమని ఎంచి అంతటితో నిలవక, ముక్తి యందు తీవ్ర ఇచ్ఛగలవానిగ నుండుమని తెలుపుచున్నారు.

ముక్తిపై రాగముతో దేవీకాలోత్తరమును తప్ప అన్యగ్రంథములపై మనస్సును పరుగిడనీయక, ఇందు చెప్పిన మార్గమునే అనుసరించి దానిపై విశ్వాసము కల్గియుందువుగాక; అని సాధకుని ఒక్కొక్క మెట్టు ఎక్కించి ముక్తి మార్గములో తీసుకొని పోవుచున్నారు. మనస్సును పరిపరి విధాల పోనీయక ఏకాగ్ర చిత్తముతో ఒకే మార్గమున పోనిచ్చినచో పురోగతిని చెందవచ్చును.

మనస్సు యొక్క చేష్టలు అణగవలెనన్న. దానికి మందు కరుణ ఒక్కటే. కరుణచే మనస్సు శాంతించును. ఏ పని చేసినను హృదయపూర్వకముగ పూర్ణ విశ్వాసముతో చేయవలెను.

6,7వ పద్య తాత్పర్యము

దిక్కులు తెలియుని వేగముతో, ఉద్ధృతముగా వీచు సుడిగాలులకు సమమైన మనస్సును, ఎవరైతే (దానిని) ఈడ్చి బంధించి చలనములేని స్థితిలో నుంచు చున్నారో, అతని మహిమను గూర్చి చెప్పగలమా? నాల్గు వేదములను సృష్టించిన చతుర్ముఖ బ్రహ్మ, ప్రాణులకు తరింపచేయు మార్గమును చూపు ఆ పరమశివుడు, ముల్లోకములను మూడు అడుగులచే కొలచిన మహావిష్ణువు, దేవతల కధిపతియగు ఇంద్రుడు, దేవసేనాధిపతి యగు సుబ్రహ్మణ్యుడూ అతడే. పైగా, అతడే సకల దేవతలకు గురువైన బృహస్పతియు, యోగ సమ్రాట్టైన మహాయోగియు, సమస్త తపస్సులు చేసి వాటి సిద్ధులను పొందిన తపోధనుడును, సకల వేద శాస్త్ర పారంగతుడగు మహా పండితుడును, మహాత్ముడగు పురుష శ్రేష్ఠుడును, పరమార్థ సత్యమును నిజమైన జ్ఞానమును పొందినవాడునూ "అతడే" అగును.

వ్యాఖ్య: 'అతడే' అనిన సుడిగాలికి సమమైన మనస్సును అరికట్టి, చలనములేని స్థితిలో నిలుపగలిగినవానినే సూచించును. అతడే మహాశక్తిమంతుడు.

మనస్సును సామాన్యమైన గాలికి సమానమైనదని చెప్పక అతి వేగముగను, ఉద్ధృతముగానూ వీచే సుడిగాలి అని చెప్పబడినది. అనగా మనస్సు యొక్క ప్రాబల్యము అట్టిదియని భావము.

గాలి ప్రాబల్యము అట్లు ఉన్నచో ఎటువంటి లాభము లేక పోగా, దానికి బదులు హానికరమగును. చలనము లేనిచో దానికి గాలి అనే పేరు లేదు. అది ఆకాశమే. చలించుటయే గాలి లక్షణము. అది సరిసమానముగా సన్నగా వీచిన దానిని మారుతమనీ, చల్లటి గాలియనీ, దాని కొరకై వేచి, అట్లు వీచిన గాలిని సుఖముగ అనుభవించుచున్నాము. అదేగాలి దిక్కులంతా వీచు సుడిగాలిగా మారిన ఎంత భయంకరముగా తోచునోగదా! మనస్ చాంచల్యమును ఆ సుడిగాలికి సమమైనదని అనుచున్నారు. ఎందువల్ల ననగా ఒకసారి తలచిన దానిని మరల తలవక మారిమారి ఆలోచనలు చేసి చేసి తిరిగి తిరిగి అల్లాడుచున్నది. గాలికంటె మహావేగము కలది మనస్సు. అందువలనే మనసొక్క దానిని కట్టి బంధించి స్థిరపరచిన వానికి, సమానులైన వారెవరు? అని ఒక పట్టిక వేసి చూపించుచున్నారు. వానికే ఆ పట్టికలో చూపిన అన్ని పదవులు వచ్చి పోగవుచున్నవి. ఆ పదవులన్నియు ఒక్కొక్క ప్రత్యేకమైన ఉచ్ఛస్థితిని గల్గినవి. ఇవన్నియు ఒకనినే ఏకముగా చేరవలెనన్న (వరించవలెనన్న) దానికి తగిన అర్హతలున్న వాడెవరనగా, మనస్సును బంధించి స్థిరపరచినవాడే! మనో

నాశనమైన స్థితియే అత్యుత్తమమైన స్థితియని ఈ మాటల్లో ఈశ్వరుడు చెప్పుచున్నారు.

మనస్సు మనిషిని ఏలుచున్నది. మనస్సును ఏలుచున్నవాడు మహామనీషి, మహామనీషి అట్టి మనస్సును అరికట్టి, కీడు కలిగించు వాటిని నాశనమొనర్చి, స్తుతించి కొలుచు చర్యలను ప్రేరేపించి, మహోన్నత పదవులలో నున్న దేవుళ్ళున్న స్థితికి సమానముగ ఎదుగుచున్నాడు. ఇంకను చెప్పవలనంటే మనస్సే లేనివాడని అనవచ్చును. మనస్సు తానంతట తాను అణగదు. దానిని లాగి బంధించి అణచిన గాని అణగదు. సరిగా విచారించినచో మనస్సనేది ఒకటి లేదని తెలియును. ఇంక అలాంటప్పుడు బంధించి అణచట మేమిటి? మనః కల్పితాలే వికారములు. ఆ వికారములే అజ్ఞానము, భ్రమ. గుర్వనుగ్రహముచేత భ్రమ తొలగినచో మనస్సే లేదు, దానిని అరికట్టవలసిన అవసరమూ లేదు అని గ్రహించవచ్చును. అవిద్య నాశనము కానంత వరకు అన్నియు సత్యముగనే గోచరించును. అందువల్ల మనస్సును అరికట్టి సత్యస్థితిని పొందెదవు గాకయని యిందు బోధించబడుచున్నది.

8,9వ పద్య తాత్పర్యము

గాలి కంటే అతి వేగముగా చలించు స్వభావముగల ఈ మనస్సు, ఏ ఉపాయముచే స్థిరముగా నిలుపబడుచున్నదో, ఆ ఉపాయమే ముక్తి నొందు ఉపాయము. ఆ ఉపాయమే, సద్వస్తువును పొందు ఉపాయము గలవారు, పొందగలుగు సద్గుణ మగును. అదియే మంచి ప్రజ్ఞ, దృఢమైన మానసిక స్థైర్యమూ కూడా. అదియే వివేకుల స్వధర్మమగును. పైగా, పాపములను

పోగొట్టు పుణ్యతీర్థయాత్రలు, ఉత్తమమైన దానము, మంచి తపస్సునూ అదియే. ఇందు కొంచెమేని సందేహము లేదు. ఇదియే నిజమైన మార్గమని తెలిసికొనుము.

వ్యాఖ్య: మనస్సును అరికట్టుటకు ఏ ఉపాయమైన సరేయని ఇక్కడ తెలుపబడినది. మనస్సు స్థిరముగా నిలబడుటయే ముఖ్యము గాని ఉపాయము ముఖ్యము కాదని భావము. ఉపాయము గొప్పదై యుండవచ్చు. కాని మనస్సును అరికట్టనిచో ప్రయోజనమేమి. అందుచే ఉపాయము ఏదైనా సరే, మనస్సును స్థిరముగా నిలుపగలిగినచో చాల గొప్పదని అనేక ఉపమానములచే ఇందు చెప్పుచున్నారు. మనో నిగ్రహమే ముక్తికి ఉపాయము. ఈ ఉపాయమునే ముముక్షువులు అనుష్ఠించి దానిని పొందు మార్గముగా తలంచుచున్నారు.

కేవలము "నేను ఉన్నాను" అని ప్రజ్ఞామాత్రముగ వుండవలె నన్న మనస్సు అణగవలెను. అందువల్ల అదియే "మంచి ప్రజ్ఞ" యని అన్నారు. దేనికి చెదరక, దేనివల్లను జారనీయక తన నిజస్థితిలో నుండ వలెనన్న మనస్సు అణగిననే వీలగును. అందువల్ల దృఢమైన మానసిక స్థైర్యము అవసరమని తెలిపిరి.

ముక్తి నొందుటకు కాంక్షగల ముముక్షువులు అనుస్ఠించి ఆచరించవలసిన ప్రథమ కర్తవ్యము మనోనిగ్రహమే. అదే వారి స్వధర్మము. అంతకన్నను మించిన మరొక ధర్మము వేరేదియు లేదని, అదియే ధర్మమని చెప్పుచున్నారు.

ముక్తికొరకు అనుసరించు సాధనములలో చిత్తశుద్ధి అత్యవసరము. దాని కొరకై ప్రారబ్ధముచే వచ్చిన పాపములను

పోగొట్టుకొనుటకై తీర్థయాత్రలు చేయబడుచున్నవి. మనస్సణగిన, అదే తీర్థయాత్రలు చేసిన ఫలితము

మనస్సులోని కల్మషములను పారద్రోలుటకును, మమకారమును పోగొట్టుటకును దానము శ్రేష్ఠమైన సాధనమగుచున్నది. మనస్సణుగుటచే అటువంటి శ్రేష్ఠమైన దానఫలము లభించు చున్నది. దానినే "ఉత్తమదాన" మనుచున్నారు.

సాధకుడు శ్రమించి చేయు తపస్సులన్నియు, మనస్సును శుద్ధపరచి చలనము లేకుండ చేసి, స్థిరముగను ధృఢముగను నిలుచుటకు గల మనోనిగ్రహమును పొందుటకే యగును. నిజముగా తపస్సుయొక్క లక్షణము అదియే. తపస్సు చేసి పొందవలసినది మనోనాశమేగాని మోక్షము గాదు. ఎందువలన అనగా మోక్షము స్వతస్సిద్ధముగా ఎప్పుడునూ ఉన్నదే. కొత్తగా పొంద వలసినది కాదు. మోక్షమనగా విముక్తి. ప్రపంచ బంధము, పాశములనుండి విముక్తి చెందుటయే మోక్షము. ఒకడు తనకు తానే వేసుకొన్న సంకెళ్ళులాంటి బంధపాశములను నిర్మూలించుటకే తాను చేసే తపస్సంతయును. మనస్సణిగినపుడు అన్ని బంధములు ఊడిపోవుచున్నవి. అందువల్ల అదియే "తపస్సు" అని చెప్పిరి.

కనుక ఏ ఉపాయముచే మనస్సు నిగ్రహము చెందుచున్నదో అదియే, పైన తెల్పిన అన్ని ఉపాయములకన్నను మేలైన శ్రేష్ఠమైన ఉపాయమగును. ఇందు లేశమైనను సందేహపడనవసరము లేదు. నేను చెప్పినది సత్యమని గ్రహింపుమని ఉపదేశించుచున్నారు.

(సశేషం)

శ్రీ భగవాన్ రమణమహర్షి స్మృతులు
(శ్రీదేవరాజ ముదలియార్)

(గత సంచిక తరువాయి) అనువాదం: జి. శ్రీహరిరావు

ఆ రోజు మాత్రము శ్రీ భగవాన్ మౌనము వహించారు. శ్రీ భగవాన్ మాటలాడక పోవడంతో, ఆమె తన ధోరణిలో యింకో పది నిముషాలు మాట్లాడుతోనే వున్నది. అయినను శ్రీ భగవాన్ మౌనం వీడలేదు. ఇక చేయునది లేక ఆ స్త్రీలు నిరాశతో వెళ్ళి పోయారు.

వాళ్ళు వెళ్ళిపోయిన తరువాత శ్రీ భగవాన్ నాతో యిలా అన్నారు, ''వాళ్ళకు యేమి చెప్పినా లాభం వుండదు. జరిగే దేమిటంటే, ఫలానా వారు ఫలానా అభిప్రాయం వెలిబుచ్చారని వార్తా పత్రికలలో ప్రచురిస్తారు. ఇక దాని గురించి అంతులేని వాగ్వాదాలు మొదలౌతాయి. మౌనంగా వుండటం ఉత్తమం.''

బ్రాహ్మణేతరులు వేదములను ఉచ్చరించడాన్ని శ్రీ భగవాన్ సమ్మతించేవారు కాదు. ఒకసారి ఒకాయన శ్రీ భగవాన్ ''మీరు అర్థం చేసుకోవచ్చు'' అన్న మాటను, ''మీరు ఉచ్చరించవచ్చు'' అని అపార్థం చేసుకున్నారు. వారిని శ్రీ భగవాన్, ''వేదాలను పాటించవచ్చు అన్నాను కానీ పఠించవచ్చు అనలేదు,'' అని సరి చేశారు. నేను దీనిని ప్రత్యక్షముగా వినలేదు కానీ, వేరొకరి ద్వారా ప్రామాణికంగా విన్నాను. ఈ విషయం నాగమ్మగారి లేఖల ద్వారా తెలుసుకోవచ్చును. శ్రీ భగవాన్‌కు 18 సంవత్సరాలుగా

పరిచారకుడుగా వున్న మాధవస్వామి, నిరంతరం వేదపారాయణ వినడం వల్ల తనకు కంఠస్థమైన వాటిని పఠించగలిగే వాడు. ఒకసారి, కొండ మీదకు శ్రీ భగవాన్ ముందుగా నడుస్తూ వేదము వల్లించ సాగాడు. "నేర్చుకున్నావు చాలు వల్లించవద్దు" అన్నారు శ్రీ భగవాన్.

ఈ విషయం నాతో మాధవస్వామే చెప్పాడు. అతని ఉద్దేశంలో, శ్రీ భగవాన్ యిలా చెప్పటానికి కారణం, ఆశ్రమంలో వున్న నిష్ఠాపరులూ, ఆచార మంతులు అయిన బ్రాహ్మణులు నొచ్చు కుంటారని!

అయితే వేదపారాయణ సమయంలో, బ్రాహ్మణేతరులూ, యితర మతస్థులూ అందరు భక్తులతో సహా హాలులో కూర్చొనేవారు. ఇది సనాతన ఆచారానికి వ్యతిరేకమయినా, శ్రీ భగవాన్ దీనికి సమ్మతించే వారు.

ఈ విషయంలో, శ్రీ భగవాన్ అభిప్రాయాలు శ్రీ శివప్రకాశం పిళ్ళేగారు పాడిన ఈ పాటలో చక్కగా వ్యక్తమౌతాయి. "సాంఘిక ఆచారాలను త్యజించడం వల్ల సంక్షోభం యేర్పడుతుంది. ఈ ఆచారాలలో నిక్షిప్తమైన సిద్ధాంతాలను విచారించి గ్రహించడం మంచిది".

సమాజంలో అందరూ సమానంగా వుండాలని కొంతమంది సాంఘిక సంస్కర్తలూ, మార్పు కోరే వారు - వాళ్ళు కమ్యూనిస్టు లయినా ఇతర కోవలకు చెందిన వారలయినా - చేసే ప్రయత్నా లపై శ్రీ భగవాన్ అభిప్రాయ మిట్లా వుండేది: సమాజంలో అందరూ

సమానంగా వుండి-అది ఆర్థికంగా గానీ, ఆరోగ్యపరంగా గానీ - సంతోషంగా జీవించడమనేది యింతకు ముందు జరగలేదు, యిక జరగదు. ఈ సమానత్వమనే మాటలకు నిజంగా అర్థము లేదు. అసమానత్వమే వాస్తవం. అయితే, ఒకటి గుర్తు పెట్టుకోవాలి. ఎవరైనా నీకంటే భిన్నమైన పరిస్థితులలో వుండి, కష్టాలు పడుతుండి, బాధలో వుంటే వారికి స్వాంతన చేకూర్చి, చేతనయిన సహాయము చేయకూడదని కాదు. తప్పకుండా అందరినీ ప్రేమించి, నీ శక్తి మేరకు ఆదుకోవాలి. అలాంటప్పుడే నీకు నీవు సహాయము చేసుకో గలవు. తోటి మానవులు గానీ, తోటి జీవుల విషయంలో గానీ, ప్రయత్నించి వారి బాధా నివారణకు కంకణం కట్టుకోవాలి. నీ ప్రయత్నం ఫలించినా ఫలించక పోయినా, నీవు ఆధ్యాత్మికంగా పురోగమిస్తావు. అహంకారరహితంగా నిస్వార్థ సేవ చేస్తూ ఈ పని నేను చేయడంలేదు; భగవంతుడు నాతో చేయిస్తున్నాడు. "కర్త భగవంతుడు, నేను ఆయన చేతిలో పనిముట్టును మాత్రమే!" అన్న భావంతో నీ వంతు కృషి చేస్తున్నప్పుడు నీ పురోగతి తథ్యము. పైన చెప్పబడిన విషయాన్ని, శ్రీ భగవాన్ భక్తుల ప్రశ్నలకు సమాధానంగా వరుసగా రెండు రోజులు విశదీకరించారు. శ్రీమతి నాగమ్మగారి లేఖలలో ఈ సంభాషణలు విపులంగా రాయబడినవి.

'జ్ఞానము', 'భక్తి' - వీటిలో యేది ఎక్కువ లాభము చేకూరుస్తుంది? అన్న సంశయాన్ని భక్తులు కొన్ని సందర్భాలలో శ్రీ భగవాన్ ముందుంచే వారు. శ్రీ భగవాన్ ఎప్పుడూ ఒక్కటే చెప్పేవారు. ఏ మార్గంలో పయనించిననూ, సాధకులు చివరకు

జ్ఞానమే గమ్యముగా గుర్తిస్తారు. జనన-మరణ రాహిత్యానికి అది ఒక్కటే మూల మంత్రము. కానీ, ఎవరికి ఏ మార్గముపై నమ్మక ముంటుందో, వారు ఆ మార్గాన్ని ఎంచుకోవచ్చు అని చెప్పేవారు శ్రీ భగవాన్. విచారణ ద్వారా జ్ఞాని ఆత్మ ఒకటే నిజమని గ్రహిస్తాడు. అలాగే, నిజమైన భక్తుడు, సంపూర్ణ శరణాగతి చెంది, అహంకారమును పూర్తిగా నిర్మూలించుకుని నీవే, చివరకు 'నేను కాదు నీవే సత్యము' అనే నిర్ణయానికి వస్తాడు.

గతంలో ఆది శంకరుల వలెనే, శ్రీ భగవాన్‌లో కూడా భక్తీ, జ్ఞానమూ పూర్ణంగా మిళితమై పోయాయనే విషయం మనకు స్పష్టమౌతుంది. ఒకసారి క్రిష్ణ ప్రేమ్ అనే ఆంగ్ల భక్తుడు శ్రీ భగవాన్ దగ్గరకు వచ్చారు. ఆయన అల్మోరా దగ్గర ఒక ఆశ్రమంలో వుంటున్నారు. గొప్ప కృష్ణ భక్తులు: తరువాత వారిని నేను మద్రాసులో కలిసినప్పుడు, నాతో యిలా అన్నారు: "శ్రీ భగవాన్ కేవలం జ్ఞాన స్వరూపమని చాలామంది అంటూ వుంటారు. కానీ నేను వారు గొప్ప భక్తులని భావిస్తాను. ఎప్పుడూ నాతో తీసుకు వెళ్ళి పూజించుకునే కృష్ణుడి ప్రతిమను వారికి చూపించినప్పుడు, శ్రీ భగవాన్ ఆ విగ్రహాన్ని తన చేతులలోకి తీసుకొని చూసి నాకు తిరిగి యిచ్చారు. వారి కళ్ళు అశ్రుపూరితమైనాయి. అది భక్తి కాక మరేమిటి?"

శ్రీ భగవాన్ బోధనలను గురించి మాట్లాడేటప్పుడు, వారు నిరంతరం ఉపవిష్టులై వుండే 'సహజనిష్ఠ' గురించి మాట్లాడి తీరాలి. నిర్వికల్ప సమాధిలో సాధకుడు ఆత్మలో లీనమై పోతాడు.

ఇతరమంతా ఆయనకు అదృశ్యమైపోతుంది. అతనికి కనిపించేది ఆత్మ మాత్రమే. అన్య ప్రపంచం అతనికి పట్టదు. ఆ స్థితిలో సాధకుడు తురీయ స్థితికి చేరుకుని అఖండమైన బ్రాహ్మీక ప్రజ్ఞలో ఉపవిష్టుడై నిలిచిపోతాడు. కానీ, ఆ స్థితిలో వున్నవాడు లౌకిక జీవితమూ, సమాధి స్థితీ, ఏకకాలంలో యెలా గడపగలుగుతాడు? బ్రహ్మజ్ఞానం పొంది ఆత్మావశిష్టుడయిన ధన్యుడు, యితరుల వలె భౌతిక ప్రపంచంలో యెలా మనగలడు?

ఈ విషయాలు నాలాంటి వాడి మేధస్సుకు అందవు. అందు వలన వివరణ కోసం శ్రీ భగవాన్‌ను అభ్యర్థించాను. ఈ వివరణ యివ్వడం అసాధ్యమనీ, కేవలం ఒక జ్ఞానికే ఆ సత్యం అవగత మౌతుందనీ శ్రీ భగవాన్ సెలవిచ్చారు. అయినా అనేక ఉపమానాల ద్వారా నాకు వివరణ యివ్వడానికే ప్రయత్నించారు. ఒక ఉదాహరణ సినిమా! తెరమీద కనిపించేదంతా నిజమని నమ్ముతారు పిల్లలు. అది నిజం కాదని కేవలం తెరమీద బొమ్మ లనీ పెద్దలకు తెలుసు. పెద్దలు ఆ బొమ్మలను తిరస్కరించ నవసరము లేదు కానీ, వాస్తవం కాదని మాత్రము గ్రహిస్తారు. ఆ తెరమీద కొద్దిసేపు కనిపించి మాయమైపోయే బుద్బుదాలనే సత్యం వారికి పూర్తిగా అవగతం.

మనకు కనిపించే దృశ్యాలన్నింటిలో జ్ఞాని కేవలం ఆత్మనే కాంచుతాడనే వారు శ్రీ భగవాన్. మన ఆధ్యాత్మిక గ్రంథాలన్నీ యీ మాటే చెబుతాయి. రెండు సందర్భాలలో, శ్రీ భగవాన్ ప్రత్యేకంగా సహజనిష్ఠను గురించి విపులీకరించకుండా, తమ

స్వానుభవం గురించి మాట్లాడారు. తమ పాత భక్తుడొకాయన దేశంలో వున్న కొన్ని ప్రదేశాలను పర్యటించే యేర్పాటు చేశారు. అనేక కారణాల వల్ల, ఆ పర్యటనకు శ్రీ భగవాన్ నిరాకరించారు. "ఆ ప్రదేశాలకు నేను వెళ్ళి యేమి లాభము? నేనేమీ చూడలే నాయె!" వారెక్కడికి వెళ్ళినా, దేనిని చూసినా తమకు కనిపించేది ఆత్మయే అని వారు స్పష్టంగా తెలియచేశారు.

ఇంకొకసారి బోసుగారి తల్లి వివిధ భోజన పదార్థములు యింట్లో తయారు చేసి తీసుకొని వచ్చి, భోజన శాలలో శ్రీ భగవాన్‌కూ, భక్తులకూ వడ్డించారు. తమ విస్తరాకులో వడ్డింప బడిన, ఆ పలు వంటకాలు యెప్పటి లాగానే శ్రీ భగవాన్ కలిపి వేసి ఒక ముద్దలాగా తినేశారు. నాతో, ఆమెకు అనువాదం చేసి చెప్పమని, యిలా అన్నారు. "కష్టపడి యిన్ని పదార్థాలు యిక నించి చేయవద్దని చెప్పండి. మీకందరకూ అనేక రుచులుంటవి. నాకున్నది ఒకటే రుచి. మీ అభిరుచి భిన్నత్వంలో వుంటుంది, నాకు ఏకత్వంలో వుంటుంది. మీరు చూశారుగా! నేనన్ని కలిపి తింటానని" ఈ రెండు సందర్భాలలో శ్రీ భగవాన్ అన్న మాటలు నాకు బాగా గుర్తు. ఆ మాటలు శ్రీ భగవాన్ చటుక్కున, యెంతో సహజమయిన ధోరణిలో సందర్భసహితంగా ఉపదేశరూపంగా ప్రసాదించారు. ఈ మాటలతో మనకు స్పష్టముగా తెలిసేది ఒక్కటే - శ్రీ భగవాన్ నిరంతరం, జాగృత్, స్వప్న., సుషుప్త్యావస్థలకు అతీత మైన తురీయ స్థితిలోనే ఉపవిష్ఠులై వుంటారనే సత్యము!

(ఈ రచన శ్రీ రమణాశ్రమము ద్వారా ప్రచురింపబడిన 'మై రికలక్షన్స్ ఆఫ్ భగవాన్ శ్రీ రమణ మహర్షి' అనబడే గ్రంథము నుండి అనువదింపబడినది.)

శ్రీరమణ మహర్షి యొక్క భక్తాగ్రేసరులు

రాజ్యలక్ష్మి అమ్మాళ్

మల్లాది ఫణిమాల

శ్రీరమణ భక్తురాలైనటువంటి ఎచ్చమ్మాళ్ గారి చెల్లెలు వేణు అమ్మాళ్ మనవరాలే రాజ్యలక్ష్మి అమ్మాళ్. రాజ్యలక్ష్మి అమ్మాళ్‌కు మూడేళ్ల వయసులోనే శ్రీరమణులను దర్శించుకునే భాగ్యం కలిగింది. వారు 1923లో, మూడేళ్ల పసిపాపగా ఉన్నప్పుడు తొలిసారిగా రమణాశ్రమం వెళ్లడం జరిగింది. వారి అమ్మమ్మ గారైనటువంటి వేణు అమ్మాళ్ గారు శ్రీ రమణాశ్రమంలో పనిచేసే వారు. ఉదయాన్నే వారితో పాటు రాజ్యలక్ష్మి అమ్మాళ్‌ను ఆశ్రమానికి తీసుకువెళ్లి, సాయంత్రం ఆశ్రమం పని పూర్తయ్యాక తిరిగి ఇంటికి తీసుకు వచ్చేవారామె. ఈ విధంగా భారతదేశపు ఆధ్యాత్మిక మేరువులలో ఉత్తములైనటువంటి శ్రీ రమణులను అతి చిన్న వయసులోనే దర్శించి తరించే సదవకాశం రాజ్యలక్ష్మి అమ్మాళ్‌కు ఈశ్వరానుగ్రహం చేత కలిగినది.

శ్రీ రమణులు రాజ్యలక్ష్మి అమ్మాళ్‌కు పసితనంలో తమిళం, సంస్కృతం, తెలుగు అక్షరాల దగ్గర్నుంచి ఎంతో ఓర్పుతో నేర్పించారు. సంస్కృతంలో రమణులు రాజ్యలక్ష్మి అమ్మాళ్‌కు నేర్పించిన మొట్టమొదటి శ్లోకం ఉపదేశసారంలోనిది. ఒక శ్లోకం నేర్చుకున్న రాజ్యలక్ష్మి అమ్మాళ్‌కు ఉపదేశసారంలోని 30 శ్లోకాలు నేర్చుకోవాలని తీవ్రమైన కోరిక కలిగింది. త్వరిత కాలంలోనే అన్ని

శ్లోకాలు కంఠస్థం చేసి, శ్రీరమణుల వద్ద కేగి, వారి ముందు అన్ని శ్లోకాలు పాడి వినిపించారు, రాజ్యలక్ష్మి. శ్రీరమణులు ఎంతో సంతోషించి రాజ్యలక్ష్మి అమ్మాళ్‌కు శ్రీ శుద్ధానంద భారతి గారు తమిళంలో రచించినటువంటి 'రమణ విజయం' అనే పుస్తకాన్ని బహుమానంగా ఇచ్చారు. బహుమానంగా ఇచ్చిన ఈ పుస్తకం మీద రాజ్యలక్ష్మి అమ్మాళ్ పేరు కూడ వ్రాసి మరీ ఇచ్చారు. శ్రీ శుద్ధానంద భారతి గారు రచించినటువంటి ఈ గ్రంథంలో శ్రీ రమణులు పాతాళలింగం వద్ద నివాసం గురించి ఎంతో చక్కగా వ్రాయబడి ఉంది. అది చదివాక అసలు రమణులు ఏర్పరచుకున్న పాతాళ లింగ ప్రదేశం ఎలా ఉంటుందో అనే కుతూహలం రాజ్యలక్ష్మి అమ్మాళ్‌లో మొదలైంది.

పాతాళలింగ ప్రదేశం చూడటానికి ఒకరోజు రాజ్యలక్ష్మి అమ్మాళ్ బయలు దేరి వెళ్లారు. పాతాళ లింగంలో ఊహించలేనన్ని గబ్బిలాలు ఎగురుతూ ఉండడాన్ని ఆమె గమనించారు! అంతేగాక స్వల్పంగా దుర్గంధం కూడా ఆ ప్రదేశాన్ని ఆవరించి ఉండటాన్ని చూశాక ఆమె లోపలికి వెళ్లడానికి సాహసించలేకపోయారు. అక్కడి నుంచి శ్రీ రమణాశ్రమం తిరిగి వచ్చాక ఆమె శ్రీ భగవానులతో ఇలా అన్నారు.

“భగవాన్, నేను పాతాళలింగం వద్ద కొన్ని నిముషాలు కూడా ఉండలేకపోయాను. మీరు అక్కడ ఉండటమే కాకుండ అంత తీవ్రమైన తపస్సు ఎలా చేయగలిగారు భగవాన్?” అని ఆమె శ్రీరమణులను ప్రశ్నించారు. రాజ్యలక్ష్మి అమ్మాళ్ అడిగిన ప్రశ్నకు

రమణులు, "రాజ్యలక్ష్మి, అసలు అక్కడ ఉన్నట్టే నాకు ఎఱుక లేదు. ఇతరులు చెప్పినప్పుడే అక్కడ ఉన్నాను అన్న సంగతి నాకు తెలిసింది" అని అన్నారు.

దీనిని బట్టి వారికి పాతాళ లింగం వద్ద ఉన్న రోజుల్లో దేశ కాలాల స్పృహ లేనేలేదని స్పష్టం అవుతోంది. మహర్షిది వర్ణనాతీత మైన దైవిక మూర్తి. శ్రీరమణుల చుట్టూ ఉండే పునీతమైన వాతావరణం వల్ల వారి పాదాల చెంత చేరిన భక్తులు అవాక్కయ్యే వారు. వారు పలికే ప్రతి పలుకును వ్రాసుకోవచ్చు... అచ్చు కూడా వేయించుకోవచ్చు కానీ వారి సన్నిధి సుగంధాన్ని, ఆయన ఆధ్యాత్మికతని వర్ణించడం ఎవరితరం!! మహర్షి సన్నిధిలో కూర్చున్నప్పుడు వారి మధురమైన గొంతును, జ్యోతిర్మయాలైన ఆ నేత్రాలను గమనిస్తూ మంత్రముగ్ధరాలై కూర్చుండి పోయేవారు రాజ్యలక్ష్మి గారు.

రాజ్యలక్ష్మి అమ్మాళ్ శ్రీరమణులను 'తాత' అని సంబోధించే వారు. శ్రీ రమణులను 'తాత' అంటూ సంబోధించకూడదని కొందరు భక్తులు అనడం విని భగవాన్ కల్పించుకుని ఈమె పసితనం నుంచి ఆశ్రమంలోనే ఉండి పెరిగింది కాబట్టి రాజ్యలక్ష్మి నన్ను 'తాత' అని పిలవడం తప్పు కానే కాదని అన్నారు. శ్రీ రమణుల వాత్సల్యము మాటలకు అందనిది. ఇలా వారు పలికే ప్రతి పలుకు అవధులు లేని వాత్సల్యమును, నిత్య సత్యాంశాన్ని కలిగి ఉండేది. రాజ్యలక్ష్మి అమ్మాళ్ పాఠశాలలో చదువుకొనే రోజుల్లో

ఆడపిల్లలు అందరూ కోలాటం ఆడేవారు. రాజ్యలక్ష్మికి కూడా కోలాటం ఆడడం అంటే ఎంతో ఆసక్తిగా ఉండేది. కానీ ఆమె వద్ద కోలాటం కఱ్ఱలు ఉండేవి కావు. ఆమె తన అమ్మమ్మను ఎంత అడిగినా, కోలాటం కఱ్ఱలు కొనివ్వడానికి ఆమె ఒప్పుకోలేదు! ఒక రోజు ఏడుస్తూ రాజ్యలక్ష్మి రమణుల వద్దకు చేరి ఈ విషయాన్ని వారికి చెప్పింది. శ్రీరమణులు వెంటనే మాధవస్వామిని పిలిచి ఒక చెట్టు కొమ్మని తీసుకు రమ్మన్నారు. మాధవస్వామి కొమ్మను తెచ్చి ఇచ్చిన వెంటనే శ్రీరమణులు చూడటానికి ఎంతో అందంగా ఉండే రెండు కోలాటం కఱ్ఱలను తమ చేతితో చెక్కి రాజ్యలక్ష్మి అమ్మాళ్‌కు బహుకరించారు. శ్రీరమణులు ప్రేమ, కరుణ, జాలి, వాత్సల్యం.... వీటన్నింటికీ నిలువెత్తు నిదర్శనం. పసితనంలోనే రాజ్యలక్ష్మి శ్రీ రమణుల వద్ద ఇవన్నీ అనుగ్రహంగా పొందిన భాగ్యశాలి.

ఒకసారి చిన్న పిల్లగా ఉన్నప్పుడు రాజ్యలక్ష్మి అమ్మాళ్ వంట ఆట ఆడుతూ చిన్న చిన్న బెడ్డలను వండి శ్రీరమణులకు అన్నంలా స్వీకరించమని ఇచ్చింది. వారు ఆ బెడ్డలను తీసుకుని నోట్లో వేసుకుని తింటున్నట్టు నటించారు. రాజ్యలక్ష్మి అమ్మాళ్ గారి అమ్మమ్మ వేణు అమ్మాళ్ గారు వచ్చి అడ్డుపడినప్పుడు, శ్రీరమణులు, "పసిబిడ్డ నాకు ఆహారాన్ని సంతోషంగా సమర్పిస్తు న్నప్పుడు ఆ చిన్నపిల్లకు ఆశాభంగం కలిగించలేను కదా! అందుచేతనే ఆ బెడ్డలను నోట్లో వేసుకుంటున్నాను!" అన్నారు. మరోసారి శ్రీ రమణుల పక్కనే కూర్చుని భోజనం చేస్తున్నప్పుడు

రాజ్యలక్ష్మికి ఒక వంటకం ఎంతో నచ్చింది. మరి కొంచెం తిందా మనే ఆలోచనతో వేణు అమ్మాళ్ గారిని ఇంకొంచెం వడ్డించమని అడిగారామె. కానీ అమ్మమ్మ అంగీకరించకపోగా వడ్డించనని తేల్చి చెప్పేసింది. అదే వంటకాన్ని శ్రీ భగవాన్‌కి ఇంకొంచెం వడ్డించ బోయిందామె. కానీ వారు నిరాకరించారు. నిరాకరించడమే కాకుండా పసిబిడ్డకి ఏది వర్తిస్తుందో తనకి కూడా అదే వర్తిస్తుంద న్నారు శ్రీ భగవానులు. ఇలా అనేక సందర్భాలలో శ్రీ రమణులు వారి కరుణతో, వాత్సల్యంతో పసిబిడ్డ అయిన రాజ్యలక్ష్మి మనసు మీద చెరగని ముద్ర వేశారు.

శ్రీ రమణాశ్రమంలో శ్రీ రమణుల సమక్షంలో గడిపిన ప్రతి నిమిషం రాజ్యలక్ష్మికి కలిగిన ఆనందం ఎంతో విశిష్టమైనదిగా, అనిర్వచనీయమైనదిగా ఆమెకు అనిపించేది. ఏ నేపథ్యంలోనైనా ఏ విషయాన్ని గూర్చి అయినా శ్రీరమణులు క్లుప్తంగా, దేదీప్యంగా, దివ్యంగా మాట్లాడేవారు. వారి సమక్షంలో కూర్చున్నప్పుడు రాజ్యలక్ష్మికి కాల గమనమే తెలిసేది కాదు. ఆకాశంలో ఎగిరి పోయే పక్షి వలె ఏదో స్వేచ్ఛ మరియు సంతోషం ఆమెకు అనుభవం అయ్యేవి.

శ్రీరమణుల సాన్నిధ్యంలో భక్తుల అంతరంగాలలో దైవీకమైన ఆనందం పున్నమి చంద్రుని వలే ఉందయించేదన్న విషయం అందరికీ సుపరిచితమే.

1950 ప్రారంభంలో శ్రీ రమణులు తీవ్రంగా అస్వస్థులైనారు. ఆ రోజుల్లో రాజ్యలక్ష్మిగారు లక్నోలో ఉంటుండేవారు. వేణు

అమ్మాళ్ లక్నో వచ్చి మనవరాలిని చూసి అక్కడనుండి కాశీకి కూడా వెళ్ళడానికి శ్రీరమణులను అనుమతి కోరారు. కాశీలో గంగా స్నానం ఆచరించేటప్పుడు తన తరపున కూడా తర్పణం చేయమని శ్రీ రమణులు రాజ్యలక్ష్మి గారి అమ్మమ్మకు చెప్పారు. వేణు అమ్మాళ్ మనవరాలి వద్ద కొంతకాలం ఉండి అక్కడ నుండి కాశీకి వెళ్లడం జరిగింది. శ్రీరమణుల సూచన మేరకు గంగాస్నానం చేస్తున్నప్పుడు శ్రీరమణులు తమ తరపున కూడా తర్పణం ఇవ్వమని కోరడం జ్ఞప్తికి వచ్చింది. గంగాస్నానం చేస్తున్నప్పుడు వేణు అమ్మాళ్ గారికి ఎవరో ఆకాశం వైపు చూడమని సూచించారు. ఆమె ఆ దిశగా దృష్టి సారించారు. ఆకాశంలో ఒక దివ్యమైన జ్యోతి పయనిస్తున్నట్లు ఆమెకు కనిపించింది. సరిగ్గా శ్రీ రమణుల మహా నిర్యాణం అదే సమయంలో జరిగింది. శ్రీరమణుల వారి అపార కరుణ, భక్తుల పట్ల వారికి గల ప్రేమానురాగాలు తలచుకుంటే రాజ్యలక్ష్మి గారికే కాదు, అశేష రమణ భక్త లోకానికి కళ్ళు చెమ్మగిల్లుతాయి!!

శ్రీ రమణ మహర్షుల వారు రాజ్యలక్ష్మి అమ్మాళ్ గారిలో నాటిన ప్రశాంతత ఆమెలో ఎప్పటికీ నిలిచిపోయింది.

శరణాగత భరణాదర మరుణాచల వాసం
తరుణారుణ కిరణావలి జయపండిత
భాసం భవసాగర తరణావహ
చరణాంబుజపోతం ప్రణమామ్యహ
మనకకృద్భువి రమణాహ్వాయమేతం

మూలం -- శ్రీరమణాశ్రమ లేఖలు

Overcoming Fear

Talk 16

Dr K Subrahmanian

vedanta vakyeshu sadaa ramanto
bhikshannamatreNa cha tushtimantah
vishokavantah karanaikavanthah
kaupinavantah khalu bhagyavanthah

Shankara says the happiest people are those who wear the minimum of clothes; they wear only a *kaupina*. *Kaupinavantah kalu bhagyavantha* - such people are very lucky. Fortunate are the people who live on a little *bhiksha*. Such people depend on very little food and very little clothing. *Vedanta vakyeshu sada ramantah* - they are always supremely happy because their mind is always focused on *vedantavakya*. These people also have no *shoka* of any kind, whatsoever.

When we read this, we are greatly impressed; but when it comes to actually practising it, we hesitate. We say that such things are all right for the Shankaracharya, but not for us. We don't ask ourselves, "Why not?" This is the problem. We don't have time to sit down and find out why we are doing what we are doing. The moment we have a desire, we want to fulfil it. There is a profound truth in what Shankara said. After all, what is it we need in life? We require only two square meals a day and a place to sleep. If someone tells us, "I will give you two square meals - two sumptuous meals - every day for the rest of your life," will we be satisfied? We won't be because we

always want more. For example, when we have a job, we say, “When I retire, if I get a pension of one thousand rupees, it is all right.” When we actually get a pension of one thousand rupees, however, we are not happy, because we were getting a salary of three or four thousand earlier. We are always afraid that we may have to go to other people in case we need some more money, and therefore, we tell ourselves, “I must have money. I should have something so that I can make use of it in case of an emergency.” From morning till evening, we spend our time thinking about the money we have. We are afraid that something may happen and that we may lose it. Therefore, we cling to it.

Similarly, we are afraid of losing relationships. Even when things are normal, we are afraid that something might happen to break it. So, what is happening is that every day, we have as our constant companion - sometimes, even in our dreams - fear. We are afraid to go to the office because we are afraid of what might happen to us there. We leave our home and we are afraid that we might miss the bus or train. When we are asked to do something, we are afraid that we might not be able to do it. Somebody takes ill in the family, and we are afraid that the person might die. I become ill myself, then I am afraid that I might die. Our whole life is based on fear; fear of losing our life, property, children, and at a higher level, fear of losing our peace of mind. This fear can be physical or psychological.

Every human being is afraid of something or the other. Is it possible for somebody to be free of fear? What do

we do in order to be free from fear? When the child is afraid, he comes to his parents because he feels they will drive away the fear. When a child is being chased by a bully, he comes running to his parents. They scold the bully, and he goes away. When this happens, the child feels relieved. We do not feel afraid when we are in the company of someone who is superior or stronger than us. When we are close to our boss, and he trusts us, we are not afraid. When we are not close to him, we are afraid that he may not trust us. Similarly, when we are in the company of a person who is kind to us, there is no fear. When we are close to the boss, there is no fear, and what is more, the people who are working under us have no fear either, because we can put in a word with the boss. In other words, by associating ourselves with a person who has compassion and kindness for us, we feel that our own fears will be removed. Suppose our boss is close to a minister, to that extent we are not afraid because we know a person who is close to the minister. If this minister is close to the Chief Minister, our boss becomes more powerful, and we become powerful too. Even though we may be a very ordinary person in the office, we too become very powerful because our boss is close to the minister, and the minister is close to the CM, and so on. So, our fear becomes almost non-existent because of our association with somebody who is associated with somebody powerful, who, in turn, is associated with another powerful person.

In other words, fear is considerably reduced if we associate with somebody whom we consider to be

powerful. This is at the material or *loukik* level. If we go out with a constable at night, we won't have any problem. If we go out with the Director General of Police, we won't have any worries, and because we are in the DGP's company, wherever we go, we will be respected. The next time people see us, they will continue to respect us because they think that we are a close friend of the DGP. Others are prepared to respect us because of our association with the top man in the Police Department. But, in spite of all these things, there is always a feeling in our mind, that one day or the other, we may do something that will ruin the relationship. We feel that in order for the relationship to continue, we must do something special for the boss. We must give him a present. We do this, not because of our love for our boss, but out of fear - we want the same kind of relationship to continue. We are afraid that we may lose it.

When your child is late returning from school, you imagine all kinds of things. You begin to worry, you perspire, and you pray to God, not out of love, but out of fear of what might have happened to the child. We usually think of God in the morning, and before going to bed. We rarely think of him during the day. But we think of him when we are stricken by fear. This fear is in everybody; there is no exception.

We all become tired, not because of what we do, but because of what the mind goes through during the day. If we are doing something that we enjoy, at the end of the day, there is no tiredness, whatsoever, because it was

enjoyable. Sometimes, we may work for just five minutes, and we are assailed by all sorts of fears - or somebody insults us or says something nasty to us. We become mentally tired, and it is this mental tiredness that leads to physical tiredness. When we are overcome by fear, nobody can really help us. When we are afraid, and somebody tells us not to be afraid, we listen to the person out of respect. We tell ourselves, "He is not in my position. The fear that I have is my fear." It is difficult to put ourselves in somebody else's shoes. Our experience is unique. The extraordinary thing is there are millions of people in the world, and everybody is afraid. A poor man is afraid that he may not get his next meal. The rich man is afraid that his digestive system may become a problem. The Prime Minister is worried about the people who are plotting against him. The basic thing is that each one has some fear.

In all these human relations, there is always the fear that they might not last. Even in the family, there are misunderstandings; you worry as to what might happen. Will you lose someone's affection? Everyone goes through such apprehensions. That is why it is said no ordinary human being can give you *abhaya* - fearlessness. I can give you a thousand rupees, or even more, but I cannot give you *abhaya*. Only a person who is fearless himself, can give you fearlessness. If you know someone who is fearless, in his presence, you will experience *shanti* and *abhaya*. If you don't have fear of any kind, whatsoever, that will communicate itself to other people. In the presence of the Paramacharya and the Maharshi, there was

no fear. People used to eat with Bhagavan and joke with him because there was no fear of any kind in his presence. The *shanthi* that he had, he communicated to other people.

Sometimes, we associate goodness with weakness. We think we can do anything to a good person. We can beat him up, and he won't say anything. We ask him to say something, and he will say it. But this is not true. A really good man is extraordinarily courageous because he doesn't seek anything. The moment we seek something, we have to say things we don't mean. We have to flatter others. When we don't seek anything, we will speak our mind - what we feel or think. In other words,

manasyekam, vachasyekam,
karmaNyekam mahatmanah

In the case of great people, there is no difference between what they feel in their minds and what they say, and what they do. What they feel, they do. But ordinary people, because they are afraid, say something, do something, and think something.

Sri Rama was a good person, but he was not weak. Valmiki says that he was,

samudra iva gaambhirye dhairyeNa himavaaniva

He was like the *samudra* and his *dhairya* was like the Himalayas. Rama did not say, "Sita has been taken away by Ravana. I need not worry because I can live without Sita." This is pseudo philosophy. He said, "As a husband, it is my duty to see that she is safe." So, he fought without fear. When Bhagavan was beaten up by thieves, he did not fight back; he did not throw stones at them. He did not

run away from them either because he was not afraid of them. When they beat him on one thigh, he said, “Why don’t you hit the other one also?” It required courage to say this for there were several thieves present, not just one. Bhagavan’s concern during the incident was not for himself, but for the dog that had been beaten up. He asked Kunju Swamy and others to apply some medicine to the dog. Is it possible for us to do this when we get beaten up? It is possible only when we are beyond the body and we don’t fear what happens to the body. A person who is totally fearless will have compassion for other people - *karuna*. Only those who are completely fearless will give that fearlessness to others.

karuNaapanga vilokitaischa nruNaam

Subbaramayya once told Bhagavan, “I want *abhaya*.” So, to Subbaramayya he said, “*Ichhanu* a*bhayam”*, meaning “I’ve given you fearlessness.” Bhagavan said clearly to Subbaramayya, “*Ichhanu*.” He said the words; to others, he did it in silence. Only God can give us *abhaya* because he is fearless.

a*bhayam sarva bhutebhyo*

Krishna and Rama say, “I give *abhaya* to all beings.” We too can become fearless by not seeking anything. If we hope to get something, then there is fear that we might not get it. Every day, we experience hope and fear because we desire something or the other. We struggle for *moksha*, and we are afraid that we might not get it.

trishNaa na jeernNa vayam eva jeerNah

That is why Bhagavan says,

bandha mukti atitam param sukham

That is, it is a state that is beyond *moksha*. It is possible to reach such a state if we are not seeking anything. We do *sadhana* without seeking anything. When a small baby cries, we give it milk without expecting anything in return. We do it out of love. We don't say, "I am doing this so that when I become old, you will do the same for me." The moment we seek something, there is fear, for we are afraid that we may not get it. Bhartruhari said there are so many desires during one's lifetime. When we are 50 or 60, we say, "I had so many desires, but I have digested them all." Bhartruhari puts it in a different way. He says, "Don't think that you have digested the desires, the desires have digested you. The desires will continue in this world; you will be gone."

k*alo na yaato, vayameva yaataah*

Do you think you are killing time? You are not killing time, you are not spending time; time is spending you, every day you are getting closer to the cremation ground.

If it's our desires that make us tired and fearful, what is the solution? Bhagavan says that if we think of those who have no fear, who are totally good, we become fearless. Being in the company of such people, at least for some time, leaves an impression on us. For example, if we are in *satsang* for half an hour, things happen to us that we are not aware of. We become content. The more we are

in *satsang*, the more content we become. What is *satsang*? It is the *sangha* of truth, people who are seeking truth - *sat-chit-ananda*.

We talk about *prasad*. Whatever is given, we accept. What we get is God's *prasad*. The extraordinary thing is that he will give us that state of mind to accept all that he gives - good or bad - as his *prasad*. Achieving this state is most difficult; it is possible only through his grace. He will give us that *dhairya* to accept things as they happen. Real will power is not to change things, and then get depressed when they don't happen; real will power is doing what we have to do to the best of our ability, and accepting whatever happens as His will. We must accept everything as His *prasad*. If it is His will to make us fearless, we will become fearless. Don't seek anything; just think of Him. When through His grace, we think of Him, our fears and desires are reduced; we stop worrying. We learn to accept that whatever happens, it is because of His will. The moment we do this, there is no fear, whatsoever. This kind of attitude, however, only He can give us.

Our whole life is punctuated by fear. The antidote, *abhaya,* can be given by those who have no fear, or those who have no *sankalpa*. People like Sri Ramakrishna and Bhagavan give *dhairya* to other people. By constantly thinking of them, and through their grace, we will get rid of the fears that punctuate our lives.

* * * *

Ashtavakra Gita - 3
Resting in Consciousness Alone Brings Peace

V Krithivasan

Continuing with his teaching, Ashtavakra touches upon the essence of *advaita sadhana* in the following verse:

यदि देहं पृथक्कृत्य चिति विश्राम्य तिष्ठसि ।
अधुनैव सुखी शान्तो बन्धमुक्तो भविष्यसि ।। (१-४)

Yadi deham prithakkritya chiti vishraamya thishtasi
Adhunaiva sukhee shantobandhamukto bhavishyasi

Yadi: if; deham: body; prithakkritya: separating out; chiti: in consciousness; vishraamya: resting; thishtasi: remain; adhunaeva: now itself, at once; sukhee: happy; shantah: peaceful; bandhamuktah: free from bondage; bhavishyasi: will be.

Meaning *: If you disengage (or detach) yourself from the body, and rest in Consciousness, you will at once be happy, peaceful and be free from bondage.*

Ashtavakra draws attention to the fundamental ignorance or *moola avidya* responsible for suffering and sorrow in our lives. It is the wrong identification with the body, known as *dehatma-buddhi* ('I-am-the-body' idea). This hides our true nature which is Pure Consciousness.

When a devotee asked how to eradicate the wrong identity, this is what Bhagavan said:

M: We exist in *sushupti* (deep sleep) without being associated with the body and mind. But in the other two states, we are associated with them. If one is the body, how

can we exist without the body in *sushupti*? We can separate ourselves from that which is external to us, and not from that which is one with us. Hence the ego is not one with the body. This must be realised in the waking state. *Avasthatraya* (the three states of waking, dream and deep sleep) should be studied only for gaining this outlook. **(***Talk No. 286***)**

In another instance, Bhagavan said, "Consciousness is indeed always with us. Everyone knows 'I am!' No one can deny his own being. The man in deep slumber is not aware; while awake, he seems to be aware. But it is the same person. There is no change in the one who slept, and the one who is now awake. In deep sleep, he was not aware of his body; there was no body-consciousness. In the wakeful state, he is aware of his body; there is body-consciousness.

"Therefore, the difference lies in the emergence of body-consciousness, and not in any change in the Real Consciousness. The body and body-consciousness arise together and sink together. All this amounts to saying that there are no limitations in deep sleep; whereas, there are limitations in the waking state. These limitations are the bondage; the feeling 'the body is I' is the error. This false sense of 'I' must go. The real 'I' is always there. It is here and now. It never appears anew and disappears again. That which is, must also persist forever. That which appears anew will also be lost. Compare deep sleep and waking. The body appears in one state, but not in the other. Therefore the body will be lost. The consciousness was

pre-existent and will survive the body. In fact, there is no one who does not say 'I am'. The wrong knowledge of 'I am the body' is the cause of all the mischief. This wrong knowledge must go. That is Realisation. Realisation is not acquisition of anything new, nor it is a new faculty**.** *It is only removal of all camouflage."* **(***Talk 96***).**

By asking King Janaka to detach himself from the body (*deham prithak kritya*), Ashtavakra is asking him to make efforts to remove the camouflage.

The 'knot' between Pure Consciousness and the body is indeed a mysterious one. The body is just physical matter. It cannot act on its own; it is Consciousness that activates it. On the other hand, Consciousness or Self, does not rise or fall. It is as it is. It does not undergo any change at any time. What rises every day from deep sleep and calls itself 'I', and sees a world, is not the Self. In between the insentient body or matter, and the Pure Consciousness or Self, an entity arises, to the measure of this body - this is *chit-jada granthi* - the knot that ties pure spirit to matter. *Advaita Sadhana* is all about breaking this knot.

Bhagavan said to a devotee while describing this knot, "The ego is like a monkey, holding with one hand the pure spirit and with the other hand, mere matter; he hangs in between the two. The hand that holds the matter, reduces pure spirit to the measure of the body. What is more, though he derives consciousness only from the hand that holds the spirit, he has completely forgotten it. He concentrates only on the hand that grips the matter and drives it; plays on with a 'world'. He gets tired and sinks

back into the spirit and takes rest there in the form of sleep. He rises again from the spirit and once again plays about."

Bhagavan says further, that only when you keep on looking at the hand that grips the matter unceasingly, will this grip loosen. Then only will the link with the body go. The hand that grips the matter is the 'I-sense', the feeling 'I am' in the waking state. By constant attention on this 'I-sense', the attachment to the *deha* will loosen, and eventually will disappear once and for all.

Taking oneself to be the body or the mind is limiting the illimitable Self; this is called *upaadhi*. When all the *upaadhis* drop off, one discovers one's true nature as Pure Consciousness ***(****chiti vishraamya thishtasi****),*** and immense happiness and unshakeable peace is experienced at once. Just as a cave sunk in darkness for ages gets lit up in no time by carrying a flashlight into it, the descent of peace is simultaneous with the removal of primordial *avidya* or ignorance. This is brought out by Ashtavakra by the usage of the word *adhunaiva* - at once.

* * * * *

The Grace of Sri Ramana

Since He is not bound by time or even by the limitation of place, He will not wait for some suitable time or suitable place to bestow His Grace upon His devotees. He has far greater compassion than even a compassionate mother, who has no plan that she will give her baby milk to drink only when it cries (and hence, even without our crying for it, He will bestow His Grace upon us of His own accord). (*The Essence of Spiritual Practice (Sadhanai Saram) Sadhu Om*)

Bhagavan's Satsang

TRA Narayana

The year was 1948. I was then in my thirty-ninth year. I lived in Madras with my wife and children. I was the branch manager of a large British firm, and being in happy circumstances, I did not find the need for any religious or spiritual enquiries; I was content with enjoying the good things of life.

I was on a tour of small towns with one of the inspectors under me, Sri. Parthasarathi. It was a hot April day. As Parthasarathi and I were boarding the train at Villupuram to go to Tiruvannamalai, we noticed a young man of about twenty-five trying to enter the first class compartment by the next door. The man was so fat that he heaved his bulky body this way and that, while another man on the platform, obviously his servant, pushed him in through the door. He was also ashamed by the curious way the people on the platform, including Sri Parthasarthi and myself, watched his predicament. He got in somehow and occupied the cubicle next to ours.

When the train had run for some minutes, the man came to our cabin, introduced himself as Ratilal Premchand Shah, and started talking. Sri Ratilal, a Saurashtra Vaishya, the only son of his father, a rich merchant of the place, was born and brought up in Gondal. He had married six years ago. Cursed with so much fat from his tenth year, now at twenty-five, he was a huge mass of flesh and misery. How he wished to get rid of his fat and be a man!

In the last week of March, Sri Ratilal had a vision while he was asleep at night. He saw an ascetic smiling and beckoning him. The smile and the beckoning persisted for a long time and stood clearly before Sri Ratilal's mental eye when he woke. He did not speak to anyone about the vision. Two days later, his wife was reading a Gujarati magazine. Looking over her shoulder, he saw the picture of the ascetic he had seen in his vision. He came to know that the ascetic was Bhagavan Sri Ramana Maharshi. He at once went to his father and arranged for his journey to Tiruvannamalai with the trusted family servant. All he knew about Bhagavan was what that Gujarati article had said. But he felt sure that his suffering would end as soon as he reached Bhagavan; the smile and the beckoning of his vision of Bhagavan had given him that firm faith. Sri Parthasarathi had seen Bhagavan many times before and had also read a good deal about him. He and Sri Ratilal talked about Bhagavan during the entire two-hour journey. I was apparently reading an English novel, but heard their conversation with interest and attention.

At Tiruvannamalai station, a local merchant with whom his father had arranged for his stay received Sri Ratilal. Sri Parthasarathi and I proceeded to the travellers' bungalow. It was four when we had our bath and tiffin. Sri Parthasarathi knew that I was very business-like and would not waste a single minute. He said we could visit the market. I said, "No Parthasarathi! We shall go and have *darshan* of Maharshi first. Then, if time permits, we shall

go to the temple. Let business wait!" He was very surprised with my reply.

It was about five, when Sri Parthasarathi and I entered the *Ashram*. Going round Bhagavan's Mother's Samadhi, we came to the veranda by its side. About fifty people were sitting there, Sri Ratilal, his host and his servant included. Bhagavan was not on his couch. The visitors talked in whispers, trying to find out where he was.

After waiting for some ten minutes and finding that Bhagavan had not come to his seat, Sri Parthasarathi suggested to me that we could in the meantime go and see the *goshala*, and other places. Finishing our inspection, we were returning to the veranda by another side, when we heard a childlike voice say, '*Chee, asatthe*' (Fie, you creature)! We could see no children around, and, therefore peeped to find out the source of the voice. We observed movement among the leaves of the brinjal, lady's-finger and other plants in the kitchen garden near the veranda. Looking more intently, we saw a small goat, a little monkey, a squirrel and Bhagavan Ramana Maharshi! Bhagavan was sitting on his haunches with his legs folded up to his breast. The goat was nestled between his knees; the monkey had its head resting on his right knee; the squirrel perched on his left knee. Holding a paper packet in his left palm, Bhagavan took groundnuts from it with his right-hand fingers one by one, and fed the goat, the monkey, the squirrel, and himself by turns. His remarks appeared to have been addressed to the monkey, which had

tried to snatch the nut he was going to place between the squirrel's lips. As we watched, the four companions went on enjoying the eating. All four seemed to be equally happy; the way they looked at one another and keeping close together was touching. The goat, the monkey, the squirrel, and Bhagavan had obviously forgotten their differences! And we too, looking on, saw all the four only as good friends despite the differences in their forms. No words could describe the feelings that passed through my being at the sight. The vision of the Transcendent appeared as a flash of lightning, and revealed to me the essence of being, awareness and Bliss, *Sat-chit-Ananda*.

The nuts were over. Bhagavan threw the paper away and said, "*Pongoda!*" (go away, you fellows!), just as an old man would speak to his grandchildren. The goat, the monkey, and the squirrel left. Bhagavan made to get up. Sri Parthasarathi and I hurried away, feeling guilty of trespassing into the Divine, but not sorry.

Soon after, Sri Parthasarathi and I resumed our seats in the veranda, Bhagavan came to his couch. I cannot say he looked at us. He stood facing us, his eyes were fixed on something far above and beyond anything on earth. They were like screens, which shut the material world off from the light, which was burning behind them. Sparks of light shot out through the fibres of the screen at times, sparks which cooled the eyes on which they fell, pierced the gross coverings and lighted the wick inside them.

Bhagavan reclined on the pillows in the couch, supporting his head on his left palm. We all sat down to

look at his face. We sat and looked around. No one spoke or made any noise. But the confrontation was not a dead silence, it was a very live experience in which the innermost being of each one of us communed with the Supreme Consciousness which was Bhagavan. I was numb with the appalling realisation that the Glory was the same that dwelt in the simplicity which a few minutes ago I had seen eating groundnuts in the intimate company of the goat, the monkey and squirrel. My mind kept recalling the scene: how the goat had snuggled to Bhagavan's breast in perfect confidence in his love for it; how the monkey had grinned in joy, and how Bhagavan had returned the grin as both bit the nut; how the squirrel had peered with its pinhead eyes into Bhagavan's dream-laden ones and scratched his nose tenderly with its tiny left paw. The vision of the Supreme Spirit underlying and overlaying the sense perception was spiced with the lovely sight of the ground nut party in the kitchen garden.

Bhagavan got up from the couch. We got up. It seemed tacitly understood that we were to leave. We left. I felt a hitherto unknown peace and joy inside me; the faces of the others also showed similar condition. I saw Sri Ratilal, his host and his servant get into their bullock cart at the *Ashram* gate. There was a new spring in Sri Ratilal's movements. Bhagavan's promise in the lad's vision appeared to be starting a fulfilment.

Many things have happened since that day in my life. My material circumstance underwent changes for worse, but my inner life has always been happy since that day, for

I very often got a vision of Bhagavan, particularly, when I am most depressed in spirits.

In 1953, I was in Rajkot staying alone in a lodge. One day, while in the dining hall, a man of about thirty accosted me, “Don’t you recognise me, Sir?” “No, I’m sorry”, I replied truthfully. The man continued, “I am Ratilal of Gondal, Sir! You remember the *darshan* of Bhagavan Sri Ramana Maharshi, five years ago?” I looked at the man again. He was thin and wiry, his face aglow with health and happiness. I shook his hand heartily. He spoke again: “Sri Bhagavan fulfilled his promise very well. You see me. I am now managing our family business, my father is taking complete rest. I have a son two years old and expect my wife to give me another child in a month or two.”

My mind immediately went back to the goat, the monkey, the squirrel and Bhagavan Ramana Maharshi. I could never think of Bhagavan alone! So it has been all these years. The scene comes to my mind’s eye often: the kitchen garden with the four friends at the groundnut party. And I thank Sri Ratilal and Sri Parthasarathi for guiding me to the Vision Beautiful!”

(Source- *Bhagavan Ramana- The Friend of All*)

* * * *

If one’s attention is turned away from external objects of sense and focused on the light of the Self, that is the true vision of reality. *(V. 16 Upadesa Saaram)*

CHADWICK
A Western Seeker who Found his True Home
NRS Manian

Sri Bhagavan had this to say of Chadwick: "Chadwick was with us before, he was one of us. He had some desire to be born in the West, and that he was now fulfilled." Coming from Sri Bhagavan who was not known to make such remarks as to personal matters, it is an exceptional statement. This explains why Chadwick was truly at home with Sri Bhagavan and Arunachal.

Not all Westerners who came to Sri Bhagavan became as staunch a devotee as Major A. W. Chadwick, later on, known as Sadhu Arunachala. And he was the first to stay on permanently in the *Ashram*. From 1935, and until his end in 1962, he never once left India. As a Major in the British Army, he had seen service in theatres of war, and was employed for some time in Chile. When he built his own room, it became the first private room inside the *Ashram* proper.

Reading through Paul Brunton's *A Search in Secret India*, he decided that Sri Bhagavan was his *Guru* and stuck to him steadfastly and loyally. When he first arrived at the *Ashram*, he felt remarkably at home, and this is how he describes his feelings on seeing Sri Bhagavan: "I felt the tremendous peace of his presence, his graciousness. It was not as though I were meeting him for the first time. It seemed that I had always known him, though I had not been conscious of it at the time. Now, I know."

Genial and popular among devotees, he is remembered as an outstanding devotee, a perfect *sadhaka*, and a source of strength for the *Ashram* administration. A tall and imposing figure, with a beaming smile and pleasant greeting for everyone whom he chanced to pass by in the morning hours in the *Ashram*, he was also known to maintain a strict schedule of reading, work, meditation and other activities with the punctuality characteristic of the West. He would not be disturbed from his routine on any account, and once refused to come out and meet a governor who wished to see him!

The *Ashram* remembers his name for many things of lasting value. One is the starting of a regular Sri Chakra Puja at the shrine of the Mother. The other is the revival of the *Veda Patasala*, which had stopped functioning soon after the *Brahma Nirvana* of Sri Bhagavan. Another achievement of his was his translating the works of Sri Bhagavan into English verse.These he showed Sri Bhagavan who made corrections. The same have now been further improved as to style and adapted in Arthur Osborne's *Collected Works of Sri Ramana Maharshi*.

Even before coming to the *Ashram*, Chadwick had practised meditation sporadically for quite some years. To quote his own words: "I had argued that since God had created the world, it was only out of Himself that He could have done so, for if there was some other apart from Himself then He could not be God, undisputed and omnipotent. So I decided that the seeker himself was God, or as Sri Bhagavan puts it, the Self. My method of

meditation then, was to make the mind cease from thinking as an individual and just rest in its Godhead." Here was no beginner, but an advanced seeker who had arrived at the *advaitic* conviction on his own, and was ripe to practise the unique method of Self-enquiry as taught by Sri Bhagavan. (*to be continued*)

(Source - *The Mountain Path Vol. VIII.No.1, January 1972*)

* * * * *

Once Rangaiyer said to Bhagavan, "You have reached the very summit of Self realization, but the rest of us are still caught up in the worldly life. We are on the lowest level and have a very long way to go." To this, Bhagavan replied, "Ranga! There is no reason to feel dejected. Actually, there is no difference between us. The Self is the same at all levels, be it the plains or the summit."
(Source: *Translated from the Tamil original Ramana Tiruvilayadal Tirattu by Smt. V. Lalitha Krithivasan*)

Life Subscription (15 years): Rs.1000/- Annual Subscription: Rs.100/- (Cash/M.O./ D.D./Cheque only), favouring **Sri Ramana Kendram, Hyderabad.** Add Rs.15/- for outstation cheques.

Donations in favour of Sri Ramana Kendram, Hyderabad are exempt (50%) from Income Tax under Section 80G.

Printed & Published by Sri P. Keshava Reddy, Flat No.F-5, Earthwoods, Adjacent Canondale Villas, Kokapet, Ranga Reddy Dist., Hyderabad-500075, Telangana State, on behalf of Sri Ramana Kendram, printed at Reddy Printers, # H.No.1-9-809, Adikmet, Hyderabad-500044, Telangana State, Published at Sri Ramana Kendram, H.No. 2-2-1109/A, Tilaknagar X-Road, Bathukammakunta, Shivam Road, Hyderabad-500013, Telangana State. Editor: Dr. V. Ramadas Murthy.

Address of Sri Ramanasramam: Tiruvannamalai, Tamilnadu-606 603.
Ph.04175-237200, Office No.: 04175-236624
email: ashram@gururamana.org
For Accommodation: email: stay@gururamana.org
Phone: 04175-237400, website: www.sriramanamaharshi.org